

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 335/2020-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Krahulec s. r. o., Hlavná 25, Trnava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Dušan Krahulec, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9 Cpr 7/2013 z 27. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9 Cpr 7/2013 z 27. septembra 2019 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9 Cpr 7/2013 z 27. septembra 2019 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 346,26 € (slovom tristoštyridsaťšesť eur a dvadsaťšesť centov) na účet jeho právneho zástupcu advokátskej kancelárie Krahulec s. r. o., Hlavná 25, Trnava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 335/2020-10 zo 7. júla 2020 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 Cpr 7/2013 z 27. septembra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 Cpr 7/2013 sa sťažovateľ v právnom postavení žalobcu domáhal proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 Cpr 7/2013 z 3. júna 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoPr 10/2015 z 31. mája 2017 žalobu sťažovateľa zamietol. Uznesením sp. zn. 9 Cpr 7/2013 z 21. novembra 2017 okresný súd rozhodol o nároku

na náhradu trov konania tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %. Následne vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 9 Cpr 7/2013 z 12. júla 2018 rozhodol o výške trov konania tak, že sťažovateľa zaviazal nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia v sume 3 017,21 €.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, poukazujúc na obsah napadnutého uznesenia, namieta, že hoci proti uzneseniu okresného súdu z 12. júla 2018, ktorým vyšší súdny úradník rozhodol o výške trov konania, podal v zákonnej lehote (6. septembra 2018, pozn.) elektronickými prostriedkami sťažnosť, okresný súd o nej vôbec nerozhodol a napadnutým uznesením rozhodol len o sťažnosti podanej žalovaným. Týmto opomenutím došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ústavného princípu rovnosti účastníkov konania a jeho práva na spravodlivý súdny proces, preto napadnuté uznesenie považuje „za ústavne neakceptovateľné“.

4. Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie, ktorým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie, a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 346,26 €, na zaplatenie ktorých žiada zaviazať okresný súd.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

5. V súvislosti s oznámením ústavného súdu o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie predseda okresného súdu vo vyjadrení sp. zn. 1 SprV/554/2020 z 31. júla 2020 súhlasil s upustením od ústneho prejednania ústavnej sťažnosti (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a uviedol, že ako predseda súdu nie je oprávnený zasahovať ani sa vyjadrovať k procesnému postupu, resp. rozhodovacej činnosti v individuálnej právnej veci.

6. Sťažovateľ v replike z 24. augusta 2020 uviedol, že v plnom rozsahu zotrúva na dôvodoch podanej ústavnej sťažnosti a súhlasí s upustením od jej ústneho prejednávania.

7. Oznámením č. k. I. ÚS 335/2020-19 zo 16. júla 2020 ústavný súd upovedomil žalovaného v súdnom konaní ako zúčastnenú osobu o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie a umožnil mu vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia. Predmetné upovedomenie bolo zúčastnenej osobe účinne doručené 16. júla 2020, pričom ústavný súd konštatuje, že zúčastnená osoba nevyužila možnosť vyjadriť sa k prijatej ústavnej sťažnosti.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcej z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

12. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvej vety každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

16. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

17. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdení sťažovateľa, že napadnutým uznesením okresný súd rozhodol len o sťažnosti podanej žalovaným proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania sp. zn. 9 Cpr 7/2013 z 12. júla 2018 a opomenul rozhodnúť aj o jeho sťažnosti doručenej okresnému súdu 6. septembra 2018. Napadnutým uznesením okresného súdu tak bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a súčasne jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

18. Reflektujúc sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa predstretú v ústavnej sťažnosti, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne

vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04)]. Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (III. ÚS 560/2015).

19. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci, má pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné (II. ÚS 153/2018).

20. Európsky súd pre ľudské práva interpretoval právo na prístup k súdu v rámci svojej rozhodovacej činnosti tak, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručuje každému právo na to, aby svoju vec týkajúcu sa civilných práv a záväzkov mohol predložiť súdu, pričom v tomto smere predmetné ustanovenie zakotvuje „právo na súd“, kde je právo na prístup k súdu, teda právo zahájiť konanie pred súdmi v civilných veciach, len jedným z jeho aspektov. K nemu (k právu na prístup k súdu) sa následne pridávajú záruky predpísané čl. 6 ods. 1 dohovoru vzťahujúce sa na organizáciu a zloženie súdu a na priebeh konania. Toto celé tvorí právo na spravodlivý proces (rozhodnutie ESĽP vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, č. sťažnosti 4451/70).

21. Podmienkou uplatnenia práva na nezávislom a nestrannom súde (prípadne na inom orgáne) je dodržanie postupu upraveného príslušnou zákonnou úpravou, ktorá musí uplatnenie práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) reálne umožňovať. V prípade,

ak sú splnené podmienky pre prejednanie určitého návrhu a rozhodnutie o ňom, je povinnosťou súdu, aby k prejednaniu takého návrhu účastníka pristúpil a následne o ňom rozhodol. Uvedené platí aj pre konanie o opravných prostriedkoch. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom pre poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (napr. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05). V prípade, ak sa tak nestane, dôjde k zásahu do základného práva účastníka na prístup k súdu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

22. V prejednávanej veci niet pochyb o tom, že okresný súd sa voči sťažovateľovi dopustil právne takéhoto pochybenia. Z obsahu spisu predloženého okresným súdom vyplýva, že sťažovateľ sa zákonom ustanoveným postupom domáhal ochrany svojich práv, keď prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 12. júla 2018 o výške trov konania sťažnosť, ktorá bola okresnému súdu preukázateľne doručená elektronickými prostriedkami 6. septembra 2018. Okresný súd však napadnutým uznesením rozhodol len o sťažnosti uplatnenej žalovaným, ktorej v plnom rozsahu vyhovel, pričom z jeho odôvodnenia nevyplývajú žiadne dôvody, pre ktoré nebola aj sťažnosť sťažovateľa okresným súdom prejednaná a nebolo o nej rozhodnuté.

23. Pokiaľ teda okresný súd neprejednal aj sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti uzneseniu sp. zn. 9 Cpr 7/2013 z 12. júla 2018, odoprel tým sťažovateľovi právo na prístup k súdu (*denegatio iustitiae*) a zasiahol tým do základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy (a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Za daného stavu preto ústavnému súdu neostávalo nič iné, len vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu (bod 1 výroku nálezu).

24. Nadväzne podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

25. V ďalšom postupe je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Okresný súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho dorúčením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

26. Úlohou okresného súdu bude po vrátení veci rozhodnúť opätovne o sťažnostiach strán sporu podaných proti uzneseniu sp. zn. 9 Cpr 7/2013 z 12. júla 2018, rešpektujúc pritom právny názor ústavného súdu vyslovený v tomto rozhodnutí.

IV. K namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu

27. Právo na rovnosť účastníkov konania garantované v čl. 47 ods. 3 ústavy ako jeden zo základných princípov konania predstavuje v procesnoprávnej rovine základný postulát, podľa ktorého žiaden z účastníkov (bez ohľadu na to, či ide o osobu fyzickú alebo o osobu právnickú) nemá vo vzťahu k ostatným účastníkom konania iné než rovnocenné postavenie. Znamená to, že žiaden z účastníkov konania nie je akýmkoľvek spôsobom nadradený druhému účastníkovi.

27.1 V civilnom sporovom konaní (účastníkom, resp. sporovou stranou, ktorého je aj sťažovateľ) je princíp rovnosti strán zakotvený v čl. 6 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

28. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že obsahom každého právneho vzťahu sú práva a povinnosti, ktoré vznikajú pri realizácii oprávnení jednotlivých subjektov tohto právneho vzťahu. Z tohto aspektu sa prejavuje princíp rovnosti sporových strán ako tzv. rovnosť zbraní judikovaná ESLP. Spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru tak zahŕňa okrem iného (a predovšetkým) princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane (napríklad rozsudok ESĽP vo veci Delcourt proti Belgicku zo 17. 1. 1970, ale aj Beer proti Rakúsku zo 6. 2. 2001, či Komanický proti Slovensku zo 4. 6. 2002). V civilnom sporovom konaní sa od 1. júla 2016 rovnosť zbraní prejavuje ako rovnaká miera možností uplatňovania prostriedkov procesného útoku, ale aj procesnej obrany v medziach stanovených Civilným sporovým poriadkom.

28.1. Ústavný súd s poukazom na svoju ustálenú judikatúru uvádza, že princíp rovnosti zbraní zohrávajúci dôležitú úlohu v každom štádiu súdneho konania a vo vzťahu k rôznym subjektom je *expressis verbis* vymedzený v čl. 47 ods. 3 ústavy a *implicitne* tvorí aj súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, hoci jeho vnútorný nadštandard ochranu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru presahuje (m. m. III. ÚS 402/08).

29. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že okresný súd napadnutým uznesením, ktorým rozhodol len o sťažnosti jednej sporovej strany (žalovaného), hoci sa so sťažnosťou proti uzneseniu o výške trov konania na neho obrátil aj sťažovateľ, porušil nielen základné právo sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ale aj jeho základné právo na rovnosť v konaní garantované v čl. 47 ods. 3 ústavy. Ústavný súd preto vyhovel aj tejto časti ústavnej sťažnosti a vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (bod 1 výrokovej časti nálezu), a to aj napriek tomu, že toto právo tvorí *implicitne* súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V.

Trovy konania

30. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi

konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

31. Sťažovateľ si v konaní uplatnil nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2019 (príprava a prevzatie právneho zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti).

32. Ústavný súd v súlade s § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde preto rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastúpením v konaní pred ústavným súdom a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

33. Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

34. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o náhrade trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2018, ktorá bola 980 €, a sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia celkom za dva úkony právnej služby (1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. podanie ústavnej sťažnosti) á 163,33 € a 2 x režijný paušál á 9,80 € v súlade s § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky, čo spolu predstavuje sumu 346,26 €.

35. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

36. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkom konania pred ústavným súdom (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu